

תקוות מנחם

גיליון מס'
219

יו"ל לקראת ש"פ חיי שרה
הי' תהא שנת אל-על – שנת
ביאת ה'משיח

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקוות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם
ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות ב"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שלי"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם, להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו, הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש. ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

בעז"ה

ספר הקרבנות – א'

מחזור כ"ט שנת ה'תש"ך

סיום הלכות קרבן פסח והתחלת הלכות חגיגה

ביום ש"ק פרשת וירא ט"ו חשוון הי' תהי' שנת אל-על – שנת ביאת ה'משיח (בגימטריא)

על מצות יאכלוהו

א. הפעם הראשונה שמוזכר בתורה פסח, הוא בפרשת וירא, עה"פ בתחילת הפרשה¹ "שוב אשוב אליך כעת חיה, והנה בן לשרה אשתך", אומר רש"י, ד"ה "כעת חיה": "כעת הזאת לשנה הבאה, ופסח היה² ולפסח הבא נולד יצחק"³ וזו הפעם הראשונה שהתורה מרמזת לענין הפסח.

ואחר כך כשהגיעו המלאכים בערב לסדום, ולוט עשה להם "משתה" נאמר "ומצות אפה"⁴ ואומר ע"ז רש"י "פסח היה" וקרבת פסח נאכל על מצות.

ולפנייז נאמר לשרה "לושי ועשי עוגות", ומפרשים שהכוונה ל"עוגות מצות", כמשי"נ ביציאת מצרים⁵ "ויאפו את הבצק אשר הוציאו ממצרים" עוגות מצות

עוגות מצות

ב. במדרש רבה במקומו⁶ עה"פ הנ"ל אצל שרה "לושי ועשי עוגות" אומר: "הדא אמרת פרס הפסח הוה" (ובפירוש מהרז"ו הגירסא: "פרוס הפסח"), וכנ"ל כנראה לומד הרמז מעוגות מצות.

ובמפרשי המדרש ישנם שני פירושים, אם הכוונה על יו"ט ראשון של פסח או על ערב פסח; בפירוש מהרז"ו כתוב, וז"ל "פרוס הפסח" פירושו זמן הפסח, והוא לי משנה בשקלים בגי' פרקים תורמין את הלשכה, 'בפרוס הפסח' (ענין בערוך ערך פרוס א' באריכות שהוא מלשון חצי, על שהוא בחצי החודש" ועפ"ז כנ"ל זה היה ביום טוב הראשון של פסח.

וב"יפה תואר" על המדרש מפרש, וז"ל: "פרס הפסח היה" הרא"ם ז"ל מביא אגדה זו, וגרס ערב פסח וע"ש בדבריו ויש לפרש עפ"ז פרס בפסח מלשון פלגא, כי ביום י"ד אחר חצות מתחיל איסור חמץ". והתוס' ברי"ה⁸ גרס פסח היה. והנה

לקמן בפ"נ איתא כי ביום ט"ו בניסן נהפכה סדום. לפי"ז באו המלאכים גם כן בט"ו (כי הר זה היה באותו היום).

ואם המלאכים באו בערב פסח אחר חצות, באו בזמן הקרבת קרבן הפסח והאבות קיימו התורה, כמ"ש⁹ שיצחק הקריב קרבן פסח וחגיגה ועל קרבן חגיגה מדובר בהל' קי"פ¹⁰ ואם זה היה בער פסח, ייתכן שאברהם אבינו אכל את קרבן חגיגה (להם וודאי לא נתן לאכול כי כל הקדשים אינן נאכלים לערלים רק למולים¹¹) ואם המלאכים באו ביו"ט דפסח, ייתכן שבאותו זמן אכל אברהם מקרבן חגיגת י"ד וקרבת חגיגה ושלמי שמחה דיו"ט. (ובעז"ה בסיום הבא על הלכות חגיגה נפרט יותר), ואצל לוט היו לביל פסח.

פסח – פס ח'

ג. וענין ה"פסח" הוא לא רק הקרבת הקרבן, אלא שמורה על עבודת היהודי באופן של "פסח", וכמו שאומר רש"י בפרשת בא עה"פ "פסח הוא לה" "ואתם עשו כל עבודותיו דרך דילוג וקפיצה" היינו שזו העבודה של יציאת מצרים לצאת לגמרי מהמצרים ולדלג ולקפוץ לדרגות שלא בערך למעלה ממדידה והגבלה.

וזהו גם הרמז במילה פסח, וכמו שאומר רש"י שזה כמו פסע אלא שפסיעה היא הליכה מודרגת שלה ערך ופסיחה וקפיצה שלא בערך

וע"פ שיטת המדקדקים שהשורש של השורשים הוא של 2 אותיות והאות השלישי מתחלפת גם פסע וגם פסח יש להם האותיות פס [שזה מורה על המעבר ממקום למקום (וגם PASS באנגלית) אלא שכאן יש ע – 70 – קשור עם השבע והטבע. והח' – היא למעלה מהעולם.

לויית האורחים

ד. ובדרך אגב: מכיון שהסיפור עם אברהם והמלאכים היה לפי א' הדעות ביו"ט א' דחג הפסח, כי הרי אז נולד יצחק (כעת חיה לשנה הבאה) אפשר לומר, בדרך הלימוד שזהו

9 תולדות כ"ז, ט. ובפירש"י בשם הפרד"א פלי"ב.

10 הלי קי"פ פ"י הי"ב – יד.

11 הלי מעשה קרבנות פ"י הי"ט.

1 וירא יח, י.

2 סדר עולם פ"ה. ב"ר מח, י"ב.

3 ר"ה יא, א. ועיי"ש בתוד"ה אלא.

4 יט, יג.

5 בא יב, לט.

6 ב"ר ו ירא פמ"ח, יב.

7 שקלים פ"ג מ"א.

8 ר"ה יא, א ד"ה אלא

המקור לדין לוויית האורחים שבאורח רגיל עד תחום שבת¹² היינו עד אלפיים אמה, כי ביו"ט אברהם אבינו לא הלך יותר, כי שמר גם תקנות דרבנן.

"תקנות" חוט השני⁷

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

א. לוי ועשי עוגות – עוגות מצות

ב. כעת חיה – בפסח.

ג. לוי "מצות אפה".

ד. אם באו בערב פסח – זמן הקרבת קרבן הפסח וחגיגה.

ה. בזמן זה אכל אברהם את חגיגת י"ד הבאה עם הפסח.

ו. ואם באו ביו"ט דפסח, אולי אכל אז את חגיגת י"ד ושלמי חגיגה ושמחת יו"ט.

ז. פסח – פס-ח, באור של ה-ח' – שלמעלה מהעולם כמו במילה

בעז"ה

יום א' פרשת חיי שרה ט"ז חשוון היא תהא שנת אל-על – שנת ביאת ה'משיח (בנימטריא)

סיום הלכות חגיגה והתחלת הלכות בכורות

שמחת החגיגה

א. את הלכות חגיגה התחילו בשבת פ' וירא, שאז גם סיימו את הלכות קרבן פסח. והרי עם קרבן פסח הביאו גם קרבן חגיגה, כמו שפוסק הרמב"ם בהלכות קרבן פסח¹³ שהקריבו את קרבן חגיגה יחד עם הפסח, כדי שיאכלוהו לפני אכילת הפסח, כדי שיהא "הפסח נאכל על השובע"¹⁴. וביום ט"ו בניסן, יום א' דיום טוב דחג הפסח, הקריבו את קרבנות החגיגה והראיה והשמחה הקשורות עם היום טוב והעליה לרגל, כמו שכותב עליהם הרמב"ם בתחילת הלכות חגיגה.

וכפי שכתבנו בסיום הקודם על הלכות קרבן פסח, שהפעם הראשונה שמדובר בתורה על חג הפסח, הוא בתחילת פרש וירא, שהמלאכים אמרו לאברהם "שוב אשוב אליך כעת חיה והנה בן לשרה אשתך" ורש"י אומר ע"ז שזה היה בפסח, שכעת חיה לשנה הבאה ביום א' דפסח נולד יצחק. ובט"ו בניסן הוא היום שבו הקריבו ואכלו את הקרבנות הנ"ל ראיה חגיגה ושמחה, וביום זה עוד אכלו גם את קרבן חגיגת י"ד הבאה עם הפסח כי הרי דין קרבן חגיגה שנאכל עם הפסח, לשני ימים.

ולפ"י אולי נאמר שבסעודה שאברהם עשה לאורחים ביום זה, הוא גם שיתפם בשמחת החגיגה, והיום טוב של חג הפסח. וכמו שכתוב בתורה לגבי שמחת החג¹⁵: "ושמחת בחגך אתה ובנך ובתך ועבדך ואמתך והלוי והגר והיתום והאלמנה אשר בשעריך", היינו שצריכים לשתף האורחים והנוקדים בסעודת שמחת החג, וכאן אברהם אבינו הכניס את האורחים בט"ו בניסן.

וכן נאמר לפני זה¹⁶ בחג השבועות: "ושמחת לפני ה'

אלוקיך, אתה ובנך ובתך ועבדך ואמתך והלוי אשר בשעריך והגר והיתום והאלמנה אשר בקרבך, במקום אשר יבחר ה' אלוקיך לשכן שמו שם: וזכרת כי עבד היית במצרים וגו'" היינו ששיתוף האורחים והעניים קשור למצב במדה עם ישראל וזכירת יציאת מצרים. [והטבע אור הגאולה.

ומתקשר עם זה שלומדים זאת בזמן שלומדים בפרשת וירא ע"ד מילה ביום השמיני (התחילו את הלכות קרבן פסח ביום ב' שביום זה קוראים בחת"ת ע"ד מילת יצחק "בין שמונת ימים") שמורה על האור שלמעלה מהעולם והטבע, אור הגאולה, מ"ד ממ"ש, נאו!]

אברהם הקריב קרבן פסח וחגיגה

והרי אברהם וכל האבות קיימו את כל התורה כולה, עם כל פרטיה עד שניתנה, ובודאי גם הקריב את קרבנות השמחה וחגיגה, וכמו שכתוב אצל אברהם בפרשת תולדות¹⁷: "עקב אשר שמע אברהם בקולי וישמור משמרת מצוותי חוקותי ותורת".

היינו ששמר ממש כל פרטי התורה, לא רק המצוות השכליות, כפי שרש"י אומר גזל ושפיכות דמים וכן כאן הכנסת אורחים, אלא גם את כל חוקי התורה. כולל הקרבנות שהם חוקים וכמו שכותב הרמב"ם בסוף הלכות מעילה וסוף ספר עבודה "שכל הקרבנות כולם מכלל החוקים הם".

יצחק חגג את יציאת מצרים

ב. וכמו שמוצאים אצל יצחק בפרשת תולדות שהקריב את קרבן פסח וקרבן חגיגה [ובזה יש שתי שיטות אם הישני גדיי עזים" הם היו קרבן פסח וקרבן חגיגה, כפי שאומר רש"י עה"פ שם: "אלא פסח היה, האחד הקריב לפסחו והאחד עשה 'מטעמים', בפרקי רבי אליעזר¹⁸ ואמנם בפרקי רבי אליעזר הגירסא: "אחד כנגד הפסח, ואחד לעשות לו מטעמים לאכול, דתנינן הפסח אינו בא אלא על השובע", אבל רש"י אומר הקריב לפסחו, וכן התרגום יונתן בן עוזיאל אומר: "אחד לשום פסח ואחד לשום קרבן חגא", שהיו קרבנות ממש].

ועד"ז כמו שיצחק הקריב קרבן פסח וחגיגה, בטח גם אברהם שכנ"ל קיים את כל התורה כולה הקריב קרבן פסח וחגיגה וביום זה שבאו המלאכים, אם זה היה ערב פסח הוא הקריב את הפסח וחגיגת י"ד שבאה עם הפסח (ויתכן שבזמן שהמלאכים האורחים אכלו הסעודה, אברהם אכל מקרבן חגיגת י"ד), ואם זה היה ביו"ט א' דפסח (כפי הדיעות שכתבנו לעיל בסיום הקודם) אז הקריב את קרבנות החגיגה והשמחה הקשורים עם החג. והרי בהלכות אלה מדובר גם על קרבנות החגיגה ושלמי השמחה [ולכאורה קרבן ראיה לא היה אז כי זה קשור עם "המקום אשר יבחר ה'"] ובכל אופן היה אז זמן החגיגה והשמחה, וכנראה שאברהם שיתף גם את האורחים בשמחתו, כמו שכותב הרמב"ם בהלכות יום טוב שעל האדם לשתף ולהאכיל בחג גם את האומללים והנוקדים כי אחרת זה נקרא "שמחת כריסו". [אבל כמובן שאברהם לא נתן לאורחים לאכול מהקרבנות שהקריב כי סבר שהם ערביים] וזו היתה חגיגה גדולה ביותר, וזהו הזמן שחוגגים את יציאת מצרים דרך חירות, ואצל האבות זה היה על שם העתיד,

סעודת ומסיבת יום הולדת

ג. ואפ"ל שאצל יצחק, היתה סעודתו מלבד סעודת הסדר של אכילת

12 ר"מ ה'י אבל פ"י ה'י א' ג'. [ואפ"ל אב"ל – ר"ת של המצוות שבגופו הכתובות בה'י אבל שעושים בשביל אהבת ישראל: (הכנסת) אורחים ביקור (חולים) לוויה (של המת), ולהבדיל, ליווי האורחים). וגם רמז ונוטריקון – אהבת ישראל].

13 ה'י ק"פ פ"י הי"ב – י"ד.

14 פסחים ע, א. ר"מ ה'י ק"פ פ"י הי"ג.

15 ראה טז, יד.

16 פסי' יא – יב.

17 תולדות כו, ה.

18 פל"ב

קרנן פסח וקרנן חגיגה, זו היתה גם סעודת ומסיבת יום הולדת, כי יום א' דפסח הוא יום ההולדת של יצחק [וזוהו שאומר רש"י (מהמדרשים) על "לא ידעתי יום מותי"¹⁹ שהגיע לפרקה של אמן].
וזוהי כנראה הפעם הראשונה בתורה שמדובר על חגיגת יום הולדת וזוהו אולי הרמז ב"מטעמים" – לכבוד מסיבת יום ההולדת (ראה במסגרת).

"תקנות" חוט השני⁷

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.
א. אברהם הקריב קרבן פסח וחגיגה, ושיתף האורחים בשמחת החגיגה והיו"ט, שמחת יציאת מצרים ע"ש העתיד.

ב.אם האורחים באו בערב פסח אחר חצות אז הקריב קרבן פסח וחגיגה (ואולי גם אכל מקרבן חגיגה) בעז"ה

יום ד' פרשת חיי שרה י"ט חשוון
(ערב כ' חשוון – יום הולדת אדמו"ר הרש"י נ"ע)
ה' תהא שנת אל על – שנת ביאת ה'משיח (בגימטריא)
סיום הלכות בכורות והתחלת הלכות שגות

יעקב קנה הבכורה

א. סיום הלכות בכורות הוא ביום רביעי "מעלי שבתא" דשבת פרשת חיי שרה, שבה מתחילים במנחה לקרוא את פרשת תולדות עד שני. ושם מסופר על דבר מכירת הבכורה, שיעקב קנה את הבכורה מעשיו שזה מורה על דבר מעלת וחשיבות הבכורה. וכפירוש חז"ל והמפרשים שיעקב ידע שעבודת הקרבנות שייכת לבכורות [כמ"ש בפר' משפטים²⁰ א. לפני מ"ית ולפני חטא העגל: "וישלח את נערי בני ישראל ויעלו עולות וגו'" ואומר רש"י "נערי הבכורות" וכן בתרגום אונקלוס, ולכן כ"כ רצה את הבכורה [ועד מתן תורה היו יכולים לקנות את הבכורה, משא"כ אחר מתן תורה אין אפשרות להעביר את הבכורה כפי הדין של "לא יכיר"]

בהלכות בכורות על פדיון הבן

ב. אפשר לשאול הרי הלכות בכורות הם חלק מספר הקרבנות, ומדובר שם בקרבן בכורות מן הבהמה, ומה הקשר לבכורה של האדם!?

והמענה הוא: שבתחילת הלכות בכורות כולל הרמב"ם את מצות הבכורות גם באדם וגם בהמה; ז.א. אמנם רוב ההלכות מדברות על קרבן הבכורות מן הבהמה, אבל בשתי ההלכות הראשונות הוא כולל גם את דין בכור האדם, וכמו שכותב הרמב"ם בהלכה הראשונה²¹: "מצות עשה להפריש כל פטר רחם הזכרים בין באדם בין בהמה הטהורה, בין ממין החמור, בין שהיו שלמים בין שהיו טריפות, שנאמר²²: "קדש לי כל בכור פטר כל רחם בבני ישראל באדם ובהמה, וכולם לכהנים". ובהלכה ב' כותב: "בכור אדם ובכור בהמה נפדים, ופדיונם לכהנים. ובכור בהמה טהורה נשחט כשאר קדשים קלים וכו' [ואח"כ ממשיך הרמב"ם שאר פרטי הלכות קרבנות, בכורות, ועל פרטי הלכות פדיון הבן של האדם כבר כתב הרמב"ם בספר זרעים בהלכות ביכורים, שכם כותב הרמב"ם על דבר כל 24 מתנות כהונה].

ויעקב רצה לזכות בקדושה של הפרשת הבכורות, שע"י היתה העבודה בהם, עד שחטאו במעשה העגל [ואולי זה על דרך הבדלת שבת לוי והכהנים מכל עם ישראל לעבודת הקרבנות כמו שכותב הרמב"ם בהלכות כלי המקדש והעובדים בו. הבדלה זו באה מיד אחרי שחטאו ישראל והבכורות בעגל כמו שכתוב בפרשת עקב

אחרי שמסופר על מעשה העגל²³: "בעת ההיא הבדיל ה' את שבת הלוי לשאת את ארון ברית ה' לעבוד את ה' לשרתו ולברך בשמו עד היום הזה" ואומר על זה רש"י: "בעת ההיא. וטעותם בעגל ובני לוי לא טעו, הבדילים המקום מכס" ואח"כ על המילים "לעמוד לפני ה' לשרתו ולברך בשמו" אומר רש"י: "הכהנים, והוא נשיאת כפיים" היינו שהבדלת הלויים והכהנים ומינויים לעבודה הוא אחרי שלקחו אותה מהבכורות] ויעקב רצה לזכות בהפרשה וקדושה זו הקשורה לעבודה.

מצות הפרשת הבכורות

ב. ואולי אפשר לומר שהפרשת הבכורות שכותב על זה הרמב"ם, היא חלק מנוסח סדר פדיון הבן שכתוב בסידור שבתחילת סדר פדיון הבן מביא האבא את הילד לכהן ואומר לו: "אשתי הישראלית ילדה לי בן זה הבכור" ולכאורה מדוע תקנו מילים אלה מנוסח הפדיון? ואולי מילים אלו הם גדר הפרשת הבכור שכותב הרמב"ם שלפני הפדיון צריכה להיות ההפרשה [שלומדים זאת ממ"ש "קדש לי"].

[אלא שצריך לברר מה שבסידור אדמו"ר הזקן, לפני סדר פדיון הבן, כתובים דיני פדיון הבן וכתוב: "מצות עשה לפדות וכו'" ולא כתוב גם המצוה להפריש].

בכרתי - ברכתי

ג. בפרשת תולדות גם מודגש ביותר ענין ומעלת הברכות, והברכות שניתנו בגלל הבכורה. שיצחק רצה לברך את עשיו בגלל שהוא הבכור (ולכן מדגישה התורה "ויקרא את עשו בנו הגדול", למרות שכבר ידוע שעשיו הוא הגדול, אלא שהתורה מציינת את הסיבה שרצה לתת לו את הברכות (אבל התורה לא קוראת לו הבכור, כי הרי הוא מכר את בכורתו. וגם בגלל המשל שמביא רש"י שהטפה הראשונה שנכנסת לשפופרת יוצאת אחרונה), ולא ידע יצחק שמכר את בכורתו ליעקב, ואחר כך בפועל קיבל יעקב את הברכות ובצדק כי הוא קנה בפועל את הבכורה [ואולי גם לכן רצה יעקב לקנות את הבכורה (מלבד הנ"ל שעבודת הקרבנות היתה בבכורות), וגם רצה יעקב לזכות בברכות הבאות בעקבות הבכורה].

וענין זה – הקשר בין הברכה לבכורה מתבטא גם בפסוק בטענת עשו: "ויעקבני זה פעמיים, את בכרתי לקח, והנה עתה לקח בכרתי" ומבואר בחסידות (עפ"י הזהר) שברכתי ובכרתי הן אותן האותיות: וז"ל הזהר: "בכרתי אהדר לברכתי" והצמח צדק ב"אור התורה"²⁴ מאריך על דבר זה, ו"ברכתי" נעלה מבכרתי, ואומר שבעבודת ה' מגיעים לדרגת "בכרתי" ע"י עבודת התשובה [ולמרות שאחרי מתן תורה אי אפשר לקנות הבכורה ממש למי שלא נולד כ"פטר רחם" אבל זה היה לפני מתן תורה] ומסביר שקאי על דרגה גבוהה בתשובה על ביטול תורה. שע"כ זוכה לבכורה.

ד. וכן מסביר הצ"צ שם באוה"ת שהשורש של המילה בכרה וברכה, הוא ב' כ' ר' וב' ר' כ', שבשניהם הן האותיות המורות על 2: ביחידות 2 בעשות ו-2 במאיות וכן גם שורש המילה ר' כ' ב', ומבאר הדרגות שבהן.

"תקנות" חוט השני⁷

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. בתחילת פרשת תולדות קנה יעקב הבכורה
- ב. בתחילת ה' בכורות ע"ד מצות הפרשת ופדיון בכור האדם.
- ג. קנין הבכורה בשביל העבודה ובשביל הברכות.
- ד. בכרתי-ברכתי.

19 תולדות כז, ב.

20 משפטים כד, ה.

21 ה' בכורות פ"א ה"א.

22 בא יג, ב.

23 עקב י, ח.

24 פרשת בא

לקהל את הדולרים לצדקה ולא את הבחורים התמימים הלומדים והשקדנים?! (כידוע שבשנים הראשונות של חלוקת הדולרים בהתוועדויות הי' מחלק ע"י ה"טנקיסטען" ורק שנים אחריי' חלק בעצמו בהתוועדויות לכל הקהל).
וע"כ ענה כ"ק אד"ש מה"מ: הרי"ז עניינים של ה"טנקיסטען" לזכות יהודים במצוות. ולכן כשרוצה לזכות יהודים במצות צדקה, עושה זאת ע"י ה"טנקיסטים". [ז.א. שהדבר לא מורה מי מחשיב יותר, אלא שזהו עניינם ותפקידם].

"אזלת לקרתא עבד בנימוסא!"

בקשר להנ"ל, שאד"ש מה"מ מקדש ומעלה לקדושה את מסיבות יום הולדת, כדאי לציין מה שאמר הרבי על מאמחז"ל: "אזלת לקרתא עבד בנימוסא!" שאין פירוש ח"ו רק שעלינו להידמות ולהסתגל להליכות ולנימוסי העולם במקום שנמצאים אלא כך פירש כ"ק אד"ש מה"מ: תנצל את נוהגי המקום והעיר והמדינה ותשתמש בהם לענייני הקדושה ולחזיון העניינים היהודיים הרוחניים, היינו ע"ד מאמחז"ל (המובא בחסידות): "מינייה וביה אבא לישדי" ביה נרגא!" היינו "כיבוש" ענייני העולם לשירות, חיזוק ועזרה לקדושה.

"חדש אסור מן התורה"

ובהנ"ל כדאי להביא את דברי כ"ק אד"ש מה"מ למשלחת חשובה מהרבי מקלויזענבורג זצוק"ל: "הפתגם 'חדש אסור מן התורה!' [היינו, כפשוטו מוסב על איסור אכילת ה"חדש" (התבואה החדשה לפני הקרבת העומר) אבל ידוע פתגם ה"חתם סופר" שע"ד ה"יצחות" הדברים אמורים לכל דבר "חדש ומודרני" שלא הי' מקובל במסורת קהילות ישראל הוא פסול אסור ומושלל לנו], אבל, אומר אד"ש, (יחד עם זה שבכללות מקבל פתגם זה) כל זה אם ב"לעומת זה" לא היו "חדשות", אבל מכיוון ש"בלעומת זה" יש כל הזמן "חידושים" צריכים אנו **חידושים** במסגרת הקדושה, כנשק חדש ללחום בו כנגד ה"חידושים" שבעולם...".
וכנראה עדי"ז ה"חידושים" ב"מסיבת יום הולדת" שהיתה מקובלת כ"הנחות העולם", והרבי אומר לנצל זאת, לא רק להתוועדות רוחנית אלא את ה"פארטי" (המסיבה המקובלת בעולם, ואולי זה הרמז גם במילה "מטעמים" שאצל יצחק) להעלות ולנצל ליום חשבון נפש והודי' לה' על השנה שעברה ושתבוא והתחזקות רוחנית והחלטות טובות והתוועדות שמחה חסידית (כולל חיזוק באהבת ישראל, כידוע כמה שהתוועדויות יום הולדת גרמו לחיזוק דיבור חברים וההתעניינות במצב החברים, כשלפני זה לא עשו זאת כ"כ להתעניין בחיים של הזולת ולהשתתף בשמחתו). וגם ידוע החיזוק ברחבי העולם על יהודים שהתקברו והתחזקו לתורה ומצוות ע"י מסיבות והתוועדויות יום הולדת. ובעז"ה בגיליון הבא נכתוב בקשר לאיזה ענין חשוב אמר אד"ש דברים אלה למשלחת מקלויזענבורג

לזכות התמים היקר **מנחם מענדל יאיר שיחי**

מזל טוב! ליום הבר מצוה

יום ג' שהוכפל בו כי טוב

פרשת חיי שרה

ח"י חשוון הי' תהא שנת אל-על – שנת ביאת ה' משיח (בגיימטריא)

יה"ר שיגדל **לחיל** (חסיד ירא שמים למדן) בצבאות ה'

וירו ממנו הוריו וזקניו שיחי נחת יהודי חסידותי מתוך בריאות

אושר ושמחה והרחבה תמיד כל הימים.

ויזכו לקבלת פני מלך המשיח מ"ד ממ"ש נאו!

נדפס ע"י הוריו

הרה"ח אליעזר **חניניא יום טוב ליפא**

וזוגתו **דבורה לאה שיחי**

פלברמאן

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביחמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

השמטה והשלמה לגליון הקודם (מס' 218)

לסיום הלכות מעילה וכל ספר "עבודה" – ספר ה-8

השלמה לאות ו. בקשר למ"ש על מצוות הכנסת אורחים בהמשך למצות מילה בפר' וירא בקשר למ"ש שאפ"ל **אורח – אור ח'.** וגם אפ"ל - ר"ת **אור חדש**; היינו שע"י הכנסת אורחים מביאים הגאולה שהיא "**אור חדש**" כמו שאומרים בברכת "יוצר אור" (בנוסחאות אחרים לא נוסח האר"י ז"ל): "**אור חדש**" על ציון תאיר" שקשור לגאולה, כנ"ל שה-8 – קשור לשמיה, שהכנסת אורחים היא צדקה, וכמאמחז"ל: "גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה!".

השלמה לאות ד', על מ"ש שסיום ספר **עבודה** ספר ה-8, למדו ביום ד' וירא, שבחת"ת ע"ד מילת יצחק, המילה הראשונה שהיתה ביום ה-8, שקשור עם האור שלמעלה מהעולם וטו"ד ואור המשיח והגאולה.

וכן כתבנו שם לפניי' בסיום על הלי' יוהכ"פ שכל מילה היא כקרבן כמו שאומר אבי הבן רבש"ע יה"ר אחרי הברית ואפשר להוסיף שיש גם לזה קשר ל**יום השמיני**: כמו ברית המילה **מהיום** השמיני (וספר עבודה בעיקר על הקרבנות), וגם כל קרבן אפשר להקריב רק מהיום השמיני וכמש"נ²⁶: "שור או כשב או עז כי יולד שבעית ימים יהי תחת אמו ו**מיום** השמיני והלאה ירצה לקרבן אשה לה".

"תקות" חוט השני⁷ על הלכות מעילה וכל ספר עבודה

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. **בסיום הלי' מעילה והספר ע"ד החוקים – ומילה החוק הראשון.**
- ב. **התחילו ההלכות ביום א' – שבחת"ת יום ג' למילתו, הכנסת אורחים במסירות נפש.**
- ג. **סיימו ההלכות ביום ד' – בחת"ת ע"ד מילת יצחק, הראשון שנימול לח' ימים – חק.**
- ד. **מילה – חקיקה נצחית בבשרנו.**
- ה. **עבודה וקרבת חוקים.**
- ו. **ספר השמיני בחודש השמיני ומילה בשמיני, חשון מתחיל בח'.**
- ז. **המילה כקרבן, וספר עבודה על הקרבנות שמקריבים מיום השמיני.**
- ח. **בחודש חשוון – גמר בנין ביהמ"ק הא' – ובנין וחנוכת ביהמ"ק השלישי.**
- ט. **אורח – אור – ח'. "אור חדש"**

מסיבת יום הולדת

סיפר לי הרה"ת **משה שיחי איזגוי** (מיסד ומנהל "רדיו משיח וגאולה"): פעם בחלוקת דולרים לשליחות מצוה לצדקה [כך קרא כ"ק אד"ש מה"מ למעמד חלוקת דולרים; "שליחות מצוה לצדקה"] הוא אמר לאד"ש: "שהיום יש לו יום הולדת", וע"כ אמר לו אד"ש "בטח תעשה פארברענגען (=התוועדות)!" א פארטי (=מסיבה)!"

היינו שכ"ק אד"ש מה"מ רוצה שנעשה "מסיבת יום הולדת" שהעולם עושים, ונעלה ונקדש אותה לסעודת הודיה לה' והתוועדות לכבוד יום ההולדת.

הטנקיסטים מזכים במצוות!

סיפר לי המשב"ק המזכיר הרה"ת **יהודא לייב שיחי** גרונער שפעם שאל דרכו א' מראשי ישיבות חב"ד הצעירים, את אד"ש מה ענה לתלמידיו ששואלים שרואים שאד"ש מחשיב את ה"טנקיסטים", ולהם קורא בהתוועדויות ונותן להם לחלק

25 ב"ב י, א.

26 אמור כב, כז.